

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Ordinario di Cosenza den 13 november 2009 — C.C.I.A.A. di Cosenza mot Grillo Star srl Fallimento

(Mål C-443/09)

(2010/C 51/28)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Ordinario di Cosenza

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: C.C.I.A.A. di Cosenza

Motpart: Grillo Star srl Fallimento

Tolkningsfrågor

1. Strider kriterierna för beräkning av den årliga avgift som föreskrivs i artikel 18 b i den italienska lagen nr 580 av den 29 december 1993, såsom dessa bestäms i punkterna 3, 4, 5 och 6 i nämnda artikel, mot rådets direktiv nr 2008/7/EG⁽¹⁾ av den 12 februari 2008 om indirekta skatter på kapitalanskaffning, då de inte kan omfattas av undantaget i artikel 6 e i nämnda direktiv?
2. I synnerhet önskas svar på
 - huruvida den årliga avgiften har "vederlagskaraktär" med hänsyn till att den beräknas med utgångspunkt i "vilka medel som erfordras för att utföra de tjänster som handelskamrarna, som helhet betraktade, är förpliktade att tillhandahålla i hela landet",
 - huruvida inrättandet av en "utjämningsfond", som syftar till att säkerställa ett homogent utförande, i hela landet, av samtliga "administrativa uppgifter" som enligt lag åvilar handelskamrarna, medför att den årliga avgiften ska anses sakna vederlagskaraktär,
 - huruvida befogenheten för varje enskild handelskammare att höja den årliga avgiften med upp till 20 procent, för att samfinansiera initiativ som syftar till att höja produktionen och förbättra de ekonomiska villkoren inom respektive handelskammars geografiska behörighetsområde, är förenlig med avgiftens vederlagskaraktär,
 - huruvida avsaknaden av föreskrifter om hur man ska fastställa vilka medel som handelskamrarna behöver för att kunna föra och uppdatera inskrivningar och anteckningar i företagsregistret medför att den årliga avgiften ska anses sakna vederlagskaraktär, och
 - huruvida den schablonmässiga beräkningen av den årliga avgiften, i förening med den fullständiga avsaknaden av

bestämmelser om kontroller med "regelbundna intervaller" av att avgiften inte överstiger den genomsnittliga kostnaden för tjänsten, är förenlig med avgiften vederlagskaraktär.

⁽¹⁾ EGT L 46, s. 11.

Överklagande ingett den 4 december 2009 av Europeiska kommissionen av den dom som förstainstansrätten meddelade den 23 september 2009 i mål T-183/07, Republiken Polen mot kommissionen

(Mål C-504/09 P)

(2010/C 51/29)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: E. Kružíková, E. White, K. Herrmann)

Övriga parter i målet: Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Polen, Republiken Ungern, Republiken Litauen, Republiken Slovakien

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

— upphäva hela den dom som förstainstansrätten meddelade den 23 september 2009 i mål T-183/07,

— förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden har åberopat fyra grunder till stöd för sin talan. För det första överskred förstainstansrätten sin prövningsrätt och åsidosatte förfarandebestämmelserna, vilket skadade kommissionens intressen. För det andra åsidosatt förstainstansrätten artikel 9.3 i direktiv om Europaparlamentets och rådets 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG⁽¹⁾. För det tredje gjorde förstainstansrätten en felaktig tolkning av omfattningen av skyldigheten att motivera ett beslut enligt artikel 296 FEUF. För det fjärde gjorde förstainstansrätten en felaktig rättstillämpning när den ansåg att artiklarna 1.1, 2.1 och 3.1 inte kunde avskiljas från de övriga bestämmelserna i det angripna beslutet och följaktligen fann att beslutet var ogiltigt i sin helhet.

Klaganden har beträffande den första grunden gjort gällande att förstainstansrätten handlade i strid med artikel 48.2 i rättegångsreglerna när den fann att den grund som sökanden anförde först i repliken och som avsåg att kommissionen överskridit sina befogenheter kunde upptas till sakprövning. Vidare överskred förstainstansrätten sin prövningsrätt genom att själv ange vilka bestämmelser i gemenskapsrätten som den andra grunden hänförde sig till.

I den andra grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av omfattningen och sättet för utövande av de befogenheter som kommissionen har enligt artikel 9.3 i direktiv 2003/87/EG. Denna grund är uppdelad i två delar.

Klaganden har i den första delen av denna grund hävdade att förstainstansrätten genom att konstatera att kommissionen saknade befogenhet att vid kontrollen av huruvida den anmälda NFP II var förenlig med kriterierna i bilaga III till direktiv 2003/87/EG använda de verifierade uppgifterna angående CO₂ som härrör från samma källa (CITL) för samtliga medlemsstater för samma period (år 2005) och genom att basera sina beslut på prognoser för BNP-utvecklingen under perioden 2005–2010 som publicerats under samma period för alla medlemsstater gjort en felaktig tolkning av artikel 9.3 i direktiv 2003/87/EG och därmed handlat i strid med principen om likabehandling.

I den andra delen av grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten genom att neka kommissionen rätt att vid bedömningen av NFP II använda uppgifter som använts av den berörda medlemsstaten och att i sitt beslut att avslå NFP II som antagits i enlighet med artikel 9.3 i direktiv 2003/87/EG ange den maximala sammanlagda mängden utsläppsrätter som medlemsstaterna kan fördela, har gjort en felaktig tolkning av artikel 9.3 i direktiv 2003/87/EG och därvid inte tagit hänsyn till dess syfte och föremål.

Enligt klaganden har en förhandskontroll av NFP II enligt artikel 9.3 i direktiv 2003/87/EG till syfte att möjliggöra förverkligandet direktivets mål, det vill säga en minskning av utsläppen av växthusgaser på ett kostnadseffektivt och ekonomiskt effektivt sätt och säkerställa en väl fungerande gemenskapshandel med utsläppsrätter. Eftersom rätten att anta ett beslut om att avslå NFP II är begränsad i tiden, ska prövningen av hur kommissionen har utövat sina kontrollbefogenheter enligt artikel 9.3 första meningen i direktiv 2003/87/EG göras med hänsyn till syftet med hela kontrollförfarandet, nämligen att säkerställa att endast NFP II som är förenliga med kriterierna i bilaga III, i synnerhet kriterierna i punkterna 1–3, får laga kraft och kan utgöra en grund för medlemsstaternas beslut om den totala mängden utsläppsrätter att fördela.

I den tredje grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten genom att slå fast att kommissionen borde ha förklarat varför de uppgifter som Republiken Polen använder i NFP II var "mindre tillförlitliga", inte tagit hänsyn till alla de överväganden som gjorts i skäl 5 i det angripna beslutet och har under alla omständigheter överskridit omfattningen av motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF.

I den fjärde grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom tillämpningen av villkoret om bestämmelsernas avskiljbarhet i det angripna beslutet. Förstainstansrätten konstaterade nämligen att punkterna 2–5 i artiklarna 1 och 2 angående frågan huruvida NFP II var förenliga med de övriga kriterierna i bilaga III till direktivet, samt även den första punkten i nämnda artiklar, inte kunde avskiljas från de övriga bestämmelserna i det angripna beslutet. Förstainstansrättens felaktiga bedömning ledde till att det angripna beslutet ogiltigförklarades i sin helhet.

(¹) EUT L 275, s. 32.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgien) den 11 december 2009 — RTL Belgium SA (tidigare TVI SA)

(Mål C-517/09)

(2010/C 51/30)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Part i målet vid den nationella domstolen

RTL Belgium SA (tidigare TVI SA)

Tolkningsfråga

"Kan begreppet 'faktisk kontroll av såväl valet av program som hur de ska struktureras' i artikel 1 c i direktiv av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (¹) (direktivet om audiovisuella medietjänster) tolkas så, att det är möjligt att anse att ett bolag som har sitt säte i en medlemsstat och har beviljats koncession för tillhandahållande av en audiovisuell medietjänst av regeringen i den medlemsstaten utövar en sådan 'faktisk kontroll' trots att produktionen av kanalens samtliga egna program,